Jah, niid Jsfand anna s'a,
Õnnist tundi mulle!
Näed, ma õhkan ootan ka,
Millal üttled: „Tule!“ ? —

Aga sina ärmas S.
Tuleta weel meele:
Kadund poea lugu sees,
Leiad oma peegle.

— Kergel meelel elas ta,
Raiskas oma wara;
Nälg tal' kätte tuli ka
Riided katkend ära. —

Siis wast silmad lahti lööb,
Kui ju surm on pottis.
Kohe oma niuded wööb
Kakspidi möttes:

„Ei mind enam tuune wend,
Ega öde ammugi!
Ja wist isa, ema end
Kurwastanud hauani?“

Jah, ta nuttis kibedast'
Oma paha tegu;
Jgatses niid nobedast'
Näha isa nägu.

„Aga, ah! kas tohin niid
Jsa ette minna?
Tema heldust, rohket hüid,
Põlanud ju mina.“

Nönda kahe wahel seal,
Seisis puhu aega,
Kuni kuulis, isa häel,
Kaeas õige wäega:

„Tule, kadund lapsuke!
Armu annan sulle.
Päestnud on sind Jeesuke
Patu köiest jälle.“

Kui ta seda kuulis niid,
Ründas koeu poole
Palus andeks oma süid
Lootis armu peale